

KAYIP GEÇMİŞ

Jonathan Holt Oxford Üniversitesi İngiliz dili bölümünü bitirdi. Bir reklam ajansının yaratıcı direktörlüğünü yapıyor ve Londra'da yaşıyor. Carniwo üçlemesinin ikinci kitabı olan *Kayıp Geçmiş*, İtalyan diline ve halkına duyduğu sevginin bir ürünüdür..

Ziya Celayıroğlu 1986 yılında T.E.D. Ankara Koleji'ni, 1995 yılında A.Ü. İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler-Tanıtım bölümünü bitirdi. Serbest çevirmenliğin yanı sıra radyoculuk alanında da çalışmalarını sürdürüyor.

Jonatban Holt'un
YKY'deki kitapları:

Yüz Karası (2013)
Kayıp Geçmiş (2016)

JONATHAN HOLT

Kayıp Geçmiş

Çeviren
Ziya Celayirođlu

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 4622
Edebiyat - 1313

Kayıp Geçmiş / Jonathan Holt
Özgün adı: The Abduction
Çeviren: Ziya Celayırođlu

Kitap editörü: Kerem Ođuz Evrandır
Düzeltili: Ömer Şişman

Tasarım: Nahide Dikel

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize San. Bölgesi 1.Cad. No:16 Ümraniye-İstanbul
Tel: 444 44 03 • Fax: (0216) 365 99 07-08 • www.bilnet.net.tr
Sertifika No: 31345

Çeviriye temel alınan baskı: Head of Zeus Ltd, Londra, 2014
1. baskı: İstanbul, Nisan 2016
ISBN 978-975-08-3645-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2012
Sertifika No: 12334
Copyright © Jonathan Holt, 2014

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Bir savaşın haklı olabilmesi için üç Şey gereklidir. Birincisi, ege-
men bir otorite. İkincisi, haklı bir gerekçe. Üçüncüsü, hukuka uy-
gun bir amaç.

– Aquinolu Tommaso, *Summa Theologica*

Ponte della Libertà

Tronchetto

CANNAREGIO

Santa Lucia
Train Station

Gli Scalzi
Canale Grande

Palazzo
Vendramin
Calergi

SANTA CROCE

Palazzo
Pesaro

Giardino
Papadopoli

Piazzale
Roma

Santa Maria
del Frari

Campo
San Polo

SAN POLO

Calle Barbo

Canale Grande
Palazzo
Grimani

Campo Santa
Margherita

Ca' Foscari

Palazzo
Grassi

Palazzo C.
Spinelli

DORSODURO

SAN

Ognissanti

Palazzo Ca'
Rezzonico

Palazzo
Grassi

Teatro
La Fenice

Ponte dell'
Accademia
Gallerie
dell'Accademia

Santa Maria
della Salute

Canale della Giudecca

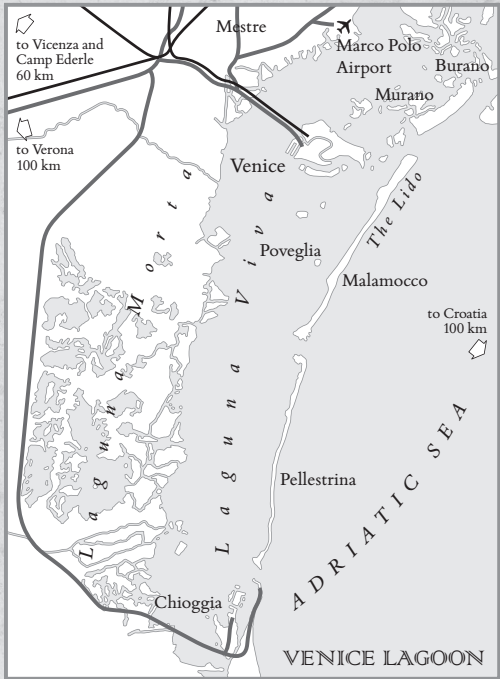
Sant'
Eufemia

Laguna Viva

G I U D E C C A
Il Redentore

VENICE

Laguna Viva

0 500 metres

Öndeyiş

Her ne kadar sağda solda reklamı yapılmamışsa da, bu gece onlar için yılın en önemli gecesi idi. Geceyle ilgili ilanları görebilmek için epeyce uğraşmanız ve az kişinin bildiği kimi internet duyuru sayfalarına ya da özel meraklılara açık sitelere bakmanız gerekiyordu. Yine bu sitelerde, önceki yıl yaşananların yankılarının tıpkı bir kupa finalinin ya da bir müzik şenliğinin ardından yapılan coşkulu konuşmalardaki gibi sürmekte olduğunu görebilirdiniz. Etkinlik, her yıl düzenlenen Venedik Karnavalı'nın resmi programında yer almıyordu kuşkusuz, oysa hem zamanlama açısından hem de doğası gereği karnavalla sıkı sıkıya bağlantı içindeydi. Katılımcıların çoğu bu gece için özel olarak gelmişlerdi, çünkü geceye katılanların sayısı ne kadar yüksek olursa, etkinlik de resmi kutlamalarla o kadar fazla boy ölçüşebilecek duruma gelecekti.

Gece yarısı olduğunda, kulübün birbirleriyle bağlantısı bulunan doksan metrekarelik iki dans pisti ve daha da önemlisi bu pistlerin çevresindeki loş ışıklı odalar neredeyse bomboştu. Ama yarım gibi, yönetimin düşünceli bir davranışla kullanıma açtığı kilitli çelik dolaplardan yararlanmak isteyenlerin oluşturduğu kuyruk neredeyse park alanına kadar uzanmıştı. Papyon takmış smokinli güvenlik görevlileri, sıradaki biletlilerin adlarını ellerindeki listeye karşılaştırıyordu. Saat 01.00 olduğunda ana dans pisti tıklım tıklım dolmuştu.

Bu tür durumlara alışık olmayanlar için saçma ve uçuk bir görüntüydü. Bütün katılımcılar çeşit çeşit karnaval maskeleri takmıştı yüzlerine: Tepesine üç köşeli şapka kondurulmuş klasik düz beyaz Volto'dan, güneş ışınları model alınarak ayrıntılı bir şekilde işlenmiş olan daha süslü maskelere, Ortaçağ'ın veba doktorlarını sim-

geleyen kuş gagalılarından, on sekizinci yüzyıl saray fahişelerinin mücevher kaplı maskelerine kadar büyük bir çeşitlilik vardı yüzlerde. Ama geceye gelen insanların aşağı yukarı hepsinde bu görüntü omuzlarda sona eriyor ve göğüs bölgesinden sonra kulübün katı kuralları gereği daha alışlagelmiş giysiler başlıyordu: Erkeklerde şık kumaş pantolonlar ve pahalı dökümlü gömlekler, kadınlarda kısa eteklik ve üstlükler.

Saat iki gibi, neden bu şekilde giyinildiği anlaşıldı. Giysiler yavaş yavaş çıkarılmaya başlanmıştı. Maskeli kadınlar göğüsleri açık dans ediyordu. Öte yanda, küçük odalara doğru giden ya da o odalardan çıkmakta olan kalabalığın içindekiler sayılmazsa, erkekler biraz daha giyinikti. Arkadaki odalarda, seçiminizi yapmadan önce öteki çiftlerle yan yana gelip çene çalabileceğiniz barlar vardı. Ama çoğu kişi doğruca zevk odalarına gidiyordu, hangi odanın hangi eğlenceye ayrılmış olduğu loş ışıklandırmaların renklerine göre belirlenmişti. Bu odaların bir bölümünde, düğüm olmuş bedenler birbirlerine kenetleniyor, ayrılıyor, sonra yeniden birleşiyor, tüm bu eylemler sırasında maskeler yerli yerinde kalıyordu. Başka odalardaysa, o odaya özgü zevklere engel oluşturduğu için maskeler çıkarılıyordu.

Kulübün internet sitesinde Avrupa'daki en iyi müziğin, ışıklandırmanın ve eğlence ortamının yanında, kusursuz bir temizlik ve hijyenin de sağlanacağı sözü verilmişti, bu yüzden her bir zevk odasına yığın yığın havlular, büyük kâseler içinde kokulu prezervatifler ve nane şekerleri bırakılmıştı.

Üzerinde külrengi tüyler bulunan sarı yıldızlı bir Columbina maskesi takmış olan kız zevk odalarının birinin önünde durakladı. İçeride yarım düzine çift sevişiyor ve çok hızlı bir şekilde yanıp sönen düzensiz ışıklar bu sahneyi aydınlatıyordu. Olup biteni gören kızın gözleri tüylü maskenin arkasında fal taşı gibi açılmıştı.

Kızın kulağına yaklaşan biri keyifli bir şekilde, "Biz de katılalım mı onlara?" diye sordu.

"Sen katıl istiyorsan," dedi kız arkasını dönmeden, "ben yalnızca izliyorum."

Adam kızın tişörtünün ucundan tuttu. "En azından şu üstündekini çıkaralım."

“Hayır,” dedi kız. Adamı durdurmak için elini onunkinin üzerine koydu. “İstiyorsan sen eğlenebilirsin. Ama benimle değil. Anlaşmamız böyle değildi, unuttun mu?”

Kız arkasına dönüp bakmadan bir sonraki odaya doğru ilerledi. Limon sarısı ışığın altında iki kadın, maskeli erkeklerin oluşturduğu küçük bir çemberin ortasında diz çökmüştü. Kız bir süre onları izledi, ardından yoluna devam etti.

Öteki oda tümüyle karanlıktı. Kapıdaki uyarı yazısında odaya girecek olanların giysilerini çıkarmaları ve el yordamıyla hareket etmeleri gerektiği belirtilmişti. Kız neredeyse bir acıma duygusu içinde dönüp gitti. Her iki ucunda birer erkek bulunan alçak bir masaya sırtüstü uzanmış uzun bacaklı bir sarışına bakmak için küçük barlardan birinin önünde durdu. Ellerinde içkileriyle birkaç çift, masanın çevresinde dikilmiş olan biteni izliyordu.

“Hey, bebek.” Vücutçulara özgü kalın, kaslı ve yılın bu zamanına hiç de uymayan bronz tenli bir adam, gırtlaktan çıkan bir İngilizceyle kızı seslenmişti. “Karım senin çok ateşli olduğunu düşünüyor.”

Acıma dolu bir sırıtışla kafasını sallayan kız yeniden dans pistine doğru ilerledi. Pistin bir ucundaki yükseltide, biri kadın biri erkek iki profesyonel dansçı hiç durmadan dans ediyor, bedenleri yağ ve terden parıl parıl parlıyordu. Erkek dansçının göğsü bir rok yıldızınıninki kadar zayıf olmasına karşın dalga dalga kaslardan oluşuyordu. Kız, dansçıyı bir süre izledi ve hareketlerini taklit ederek kendini güçlü ritmin akışına bıraktı.

“Selam.” Kendisinden birkaç yaş daha büyük, maskeli bir kız gülümseyerek güürültülü müzikte sesini duyurmaya çalışıyordu. “Eğleniyor musun?”

“Çok.”

Kız biraz daha yaklaştı. “Herhangi bir ihtiyacın var mı? Hap, koko, ucuz sigara...”

“Ah... Sigara belki.”

“Onunla konuş.” Kendilerinden biraz ötede duran sapsarı rasta saçlı ve Trifaccia maskesi takmış genç bir adamı gösterdi. “Her ne istiyorsan ondan alabilirsin. Sağlamdır.”

Columbina maskeli kız başıyla teşekkür ederek genç adama doğru yöneldi. “Hey,” diye seslendi kayıtsızca.

Genç adam çabucak çevresine bakındı, yangın kapısını açarak kıza dışarı çıkmasını işaret etti. Kız denileni yaptı. Yüzüne çarpan sisli soğuk hava kıızı ürpertmişti. “Duydum ki,” diye konuşmaya başladı ama arkasından sarılan güçlü kollar kıızı hareketsiz bırakınca sözlerinin gerisini getiremedi. Kızın yüzündeki karnaval maskesi hızla çekilip alındı ve başına kalın kumaştan bir çuval geçirildi. Başka bir çift el kıızı baldırlarından yakaladı ve iki erkekten oluşan ekip, vitrinde yeri değiştirilen bir mankeni taşıyor gibi genç kıızı kolayca kaldırıverdi. Kız ileri doğru götürüldüğünü ve sert bir yüzeyin üzerine bırakıldığını hissetti. Ardından altındaki zemin saldırganların ağırlığıyla alçaldı ve adamlar onun bulunduğu yere çıkarak bacaklarıyla kollarını plastik kelepçe hissi veren bir şeyle sıkıca bağladı. *Bir minibüsteyim*, diye düşündü. *Beni bir minibüsün içine soktular. Polis bunlar. Çok geçmeden, birkaç dakika sonra İtalyan polisinin onu asla bu şekilde kaçırmayacağı geldi aklına. Tereddüt içinde, “Baba?” dediği sırada ağzının çevresine kalın bir bant sarıldı. Başına geçirilmiş çuvalın altından sessiz ve gecikmiş bir çığlık koyverdi. Tıpkı karaya atılmış bir balık gibi dehşet ve telaş içinde sıçrayıp silkinmesine karşın kollarıyla bacakları kendisini kurtarmayacak kadar sıkı bağlanmıştı.*

Kapının gürültüyle kapandığını duyduktan sonra minibüsün hareket ettiğini hissetti. Bütün bunlar otuz saniyeden kısa bir sürede olup bitmişti.

Bir el kıızı yere doğru bastırdı ve kız kulağının dibinde bir erkek sesi duydu. Adam önce İtalyanca birtakım sözcükler mırıldandı, ardından yoğun aksanlı bir İngilizceyle konuştu.

“Kıyırdamadan dur Mia. Kıyırdamazsan sorun çıkmayacak, söz veriyorum.”

Adımı biliyor, diye düşündü kız. Bunu fark etmiş olmak şimdiye kadar başına gelenlerden daha fazla dehşete düşürmüştü onu. Karnının burulup gevşediğini hissetti, sidiktorbasının denetimini sağlamakta zorluk çekiyordu. Ardından hoş kokulu bir sıvı kafasındaki çuvalı ıslatıp burnuna ulaştı ve karanlık hızlı bir şekilde kıızı ele geçirdi.

BİRİNCİ GÜN

Bir

Venedik Carabinieri* subayı Albay Aldo Piola uykusundan sıçrayarak uyandı, bir an için nerede olduğunu çıkaramadı. Az ötede beyaz bir ekran karanlığın içinde yanıp sönüyor, küçük bir hoparlörden bir pop şarkısının melodisi yükseliyordu. Çalan parça dokuz yaşındaki oğlunun son zamanlarda sıklıkla dinlediği, Amerikalı şarkıcı Pink'e ait bir parçaydı, albay bunun farkına varınca başında sıkıntılı bir ağrı hissetti. Claudio şaka yapmak için değiştirmiş olmalıydı telefonun zil sesini, ya da bu şekilde babası isteyken bile onun ilgisini çekebileceğini ummuş, başta duyacağı kızgınlığın yerini ani bir sevecenlik dalgasının ve suçluluk duygusunun alacağını düşünmüştü büyük olasılıkla.

Kanepenin çevresi karanlıktı, bu yüzden el yordamıyla açtı telefonu. “*Pronto?*”

“Albay, ben Saito. Böyle uygunsuz bir saatte seni uyandırdığım için kusura bakma.”

Saatin kaç olduğu hakkında Piola'nın hiçbir fikri yoktu ama *generale di brigatanın*, yani bölük komutanının doğrudan kendisini aramasını gerektirecek kadar ciddi bir durum varsa saat önemini yitiriyordu. O yüzden, “Hiç sorun değil,” dedi yalnızca.

“Vicenza'daki bir soruşturmayla ilgilenmemiz isteniyor. Yeni yapılmakta olan Amerikan askeri üssünde insan kalıntıları bulunmuş.”

---

* İtalyan askeri polisi (ç.n.)

‘Ceset’ yerine tuhaf bir şekilde ‘insan kalıntıları’ nitelemesinin kullanılmış olması Piola’nın dikkatini çekmişti. “Kim bulmuş?”

“O yöreden bir delikanlı, bir tür protesto gösterisindeymiş. Bu saçmasapan saatte... Ne yazık ki o bölgede senin rütbende kimse yok. Serti eğitimde, Lombardo’ysa başka bir yerde görevli.” General Saito duraksadı. “İşci ciddiye aldığımızı göstermek için bu görevi kıdemli birine vermek durumundayız.”

Ah, demek siyasi bir durum. ABD ordusu için içindeyse hiç şaşırtıcı olmaz. “Yükümlülüklerden söz açılmışken, benim de şu sıralar halletmem gereken birtakım sorunlar olduğunu siz de biliyorsunuzdur.” Piola odanın öbür ucuna geçerek ışığı yaktı, bir yandan da konuşuyordu. Oda aydınlanınca, oğlunun artık kullanmadığı Milano futbol takımı çarşaflarından biriyle kaplı olan kanepenin ortasına, koltuğun kollarından tekinin üzerine bir çalar saat yerleştirilmişti. Saat 04.32’yi gösteriyordu. Piola pantolonuna uzandı, telefon omzuyla kulağının arasında duruyordu hâlâ.

“Evet, biliyorum. Açık konuşmak gerekirse, ben de seni bu yüzden düşünmüştüm Aldo. Bu işte bize gereken şey deneyimli bir subayın yönetiminde hızlı ve profesyonelce bir soruşturma... Fazla zamanını alacağını sanmıyorum. Üstelik Amerikalılardan bir iki güzel söz duymak İçişleri’ndekilerin de hoşuna gidecektir.”

“Anlıyorum. Teşekkür ederim.” Açık duran oda kapısının ardında, koridorda bir kıpırdanma çarptı Piola’nın gözüne, gecelik giymiş bir karaltı kapının köşesine sinmişti. Karısı Gilda’ydı bu, konuşulanları duymaya çalışıyordu. Piola, “Emredersiniz,” diye ekledi bunun bir iş konuşması olduğunu belli etmek için. Gecelikli karaltı kaybolmuştu.

“Sağ ol albay. Bir araç yola çıktı bile. Olup bitenlerden sürekli haberdar et beni, tamam mı?”

Piola konuşmasını bitirdiği sırada karısı yatağa dönmüş ve odanın kapısını albay gelmeden önce kapatmıştı. Piola yavaşça kapıyı çaldı. “Çıkمام gerekiyor,” dedi ahşabın arkasından. “Gece görüşürüz, değil mi?”

Yanıt gelmedi.

Ailesini daha fazla rahatsız etmemek için dışarı çıktı ve kendisini alacak olan sürücünün araba sirenini çalmayacak kadar sağduyulu davranmasını umarak sokakta beklemeye başladı. Yılın bu zamanında çoğu geceler Venedik'in ve çevresindeki Veneto bölgesinin üzerine çöken sis, *caigo*, bu gece daha bir yoğundu. Sis Venedik'e önceki gün deniz yönünden bastırmıştı, şimdi kanallardan ve kanalların *rio** denilen küçük kollarından içeri süzülüyor, kaldırımların ve kapı eşiklerinin üzerinden kayarak manastırların iç bahçelerini çevreleyen kemerli geçitlere, oradan da avlulara akıyordu. Saat 16.00 sularında belli belirsiz bir bulanıklık olarak başlayan sis, akşam karanlığı çökünce yerini sıtmalı bir bungunluğa bırakmıştı. Yoğun sis kilise çanlarının sesini bastırmış, sokak lambalarının tepesinde şeytan tüylerine benzer puslu bir ayla oluşturmuştu. Akşam karanlığı erkenden çökmüş gibiydi. Sis beraberinde Venedik lagünü ile Adriyatik Denizi'nin o tuzlu, dondurucu soğuşunu da getirdiği için Piola montunun fermuarını çenesine kadar çekti. Normalde soruşturmalara giderken sivillerini giyerdi ama bu kez işin içinde ABD Silahlı Kuvvetleri olduğundan koyu renk pilili pantolon, iyice cilalanmış siyah ayakkabı ve mavi monttan oluşan günlük Carabinieri üniformasını tercih etmişti. Montunun yakalarına tepesinde üç yıldız bulunan üç kuleli bir kale arması işlenmişti. Amerikalıların onun rütbesinden etkileneceğini düşünmüyordu ama Carabinieri'nin de askeri bir kurum olduğunu bu şekilde onlara anımsatmakta hiçbir sakınca görmedi. Piola, albay şapkasını kolunun altına yerleştirirken bu kez şapkayı bıraktığı yerde unutmaması gerektiğini yazdı kafasına; sıkça yaşadığı bir durumdu bu.

Piola'nın şansы vardı, arabanın mavi ışıkları yanıyordu ama sireni kapalıydı. Sürücü Adelmio kahve getirmeyi bile akıl etmişti. Küçük karton bardağın içindeki sıvıyı boğazından aşağı gönderirken, içtiği şeyin üzüm brendisi bol tutulmuş bir *corretto* olduğunu fark etmek de albayın ayrıca hoşuna gitmişti.

Piola, "Kimler var orada?" diye sordu araba ilerlerken.

"*Dottore* Hapadi, efendim. Nöbet ondaymış. Bizimkilerden de birkaç kişi var. Sanırım yerel emniyet birimleri."

* Metinde çoğul olarak "rii" diye geçiyor (ç.n.)

“Olayla ilgili bir şey biliyor musun?”

Adelmio omuz silkti. “Fazla değil. Bir iskelet varmış diye duydum. Ama inşaat alanındaymış, onu bulanlar da protestocularmış, o yüzden–”

Piola durumu anladığını belirtmek için başını salladı. Yeni Amerikan üssü, Ederle Kışlası’nda bulunan askeri birliğin birkaç kilometre uzağında, artık kullanılmayan Dal Molin havaalanına yapılıyordu. Bu inşaat kuzey İtalya’daki en büyük projelerden biriydi, büyüklüğü Venedik lagünündeki sel önleyici setlerle karşılaştırılıyordu. Her iki proje de tartışmalıydı ama Dal Molin konusundaki tartışma kısa süre içinde başka bir boyut kazanmıştı.

Yörede yaşayan insanların büyük bir bölümü şehirlerinin dört bir yanını saran ve yeraltı füze rampalarından motorlu araç park alanlarına kadar birçok şeyi barındıran ABD askeri tesislerinden tedirginlik duyuyordu. Öte yandan, bölgedeki varlığı İkinci Dünya Savaşı döneminde yapılan gizli anlaşmalara dayanan Amerikalıların şehrin imar planını hiçe saymalarına göz yumulması da kimilerini açıkça sinirlendiriyordu. 2007 yılında yüz elli bin kişi şehri koruyacaklarını göstermek için el ele tutuşmuş, UNESCO’nun Dünya Mirası kapsamına aldığı Vicenza’nın çevresinde simgesel bir duvar oluşturmuştu. Yeni üs için yapılması öngörülen halkoylaması son dakikada mahkeme tarafından gizemli bir şekilde iptal edilmişti ama kararlı Vicenza halkı protestosunu sürdürmek için yemin etmiş, dahası, inşaat alanının hemen yanına yerleşik bir ‘barış kampı’ bile kurmuştu. Yine de bütün bunlar hiçbir işe yaramamıştı, yerel gazetelerin yazdığına göre inşaatın rekor bir zamanda bitirilmesi bekleniyordu. Ama bölgede yapılacak bir Carabinieri soruşturmasının her iki taraf için de büyük önem taşıyacağından Piola’nın en ufak bir kuşkusu yoktu.

Bulunan şey bir iskeletse, –ki bu durum Saito’nun neden ‘insan kalıntıları’ demiş olduğunu kesinlikle açıklıyordu– eski dönemlerden kalmış olabilirdi, bu da adli bir soruşturmayı gereksiz kılardı. Veneto, Roma İmparatorluğu dönemlerinden önce bile yüksek nüfuslu bir yerleşim merkeziydi, dolayısıyla bölgedeki inşaatlarda bu tür iskeletlerle çok sık karşılaşılırdı. Öte yandan Piola, yörenin nemli toprağına gömülmüş bir cesedin aylar içinde çürüyeceğinin ve geride yalnızca kemiklerin kalacağıının da farkındaydı. İnşa-

at alanları uzun zamandır Mafya'nın tercih ettiği yerlerdi, çünkü buralar kurbanların cesetlerinden kurtulmak için çok uygundu. O yüzden en iyisi erken tahminlerde bulunmamaktı.

Yol aşağı yukarı kırk dakika sürdü. Kimseciklerin olmadığı *autost-rada* A4'ün Vicenza Ovest çıkışından sapıp Viale del Sole'ye doğru hızlandılar.

İç kesimlerde sis biraz daha hafiflediği için eski havaalanına yaklaştıkları sırada Piola kimi şekilleri artık seçebiliyordu. Alanın dört bir yanı neredeyse bütünüyle tahtalarla çevrelenmişti, bu da afiş yapıştırmak ya da grafiti yapmak isteyenler için son derece baştan çıkarıcı bir görüntüyüdü. Tahtaların üzerine Amerika karşıtı '*Vicenza Libera!*', '*No Dal Molin!*', '*Fuori Dalle Balle!*'* sloganları yazılmış, gelgelelim yer yer bu yazılar şık siyah takım elbise giymiş sırttan adamların resimleriyle örtülmüştü. Bölge meclisi için yapılacak seçimler yaklaşıyordu ve resimlerde yer alan yarışma sunucusu kılıklı o adamlar da seçimlerde aday gösterilen kişilerdi. Öte yanda, içeride olup bitenler giriş kapılarının ve tel örgülerin arasından kısmen de olsa görülebiliyordu. Çamur birikintilerinin oluşturduğu girintili çıkıntılı yığınlar donmuş dalgalara benziyor ve inşaatın ne kadar hızlı ilerlediğini kanıtlıyordu, sisin içinde yükselen dev vinçlerse masalarda anlatılan fasülye sıırıklarını andırıyordu. Yine de en çok dikkati çeken şey gecenin karanlığında göğe doğru yükselen yeşil, beyaz, kırmızı renkli dumanların oluşturduğu ve sisi kocaman, dalgalanan bir İtalyan bayrağına dönüştüren büyük sarmallardı.

"Protestocuların işaret fişegi attıklarını söylemişlerdi," dedi Adelmio. Uzakta yanıp sönen mavi bir ışığı gösterdi. "Bunlar bizimkiler olmalı."

Üzerinde 'G Kapısı' yazan tahta çitin ötesindeki boş alanda park etmiş iki Carabinieri aracı gördüler gerçekten de, birinin tepe ışıkları hâlâ yanıyordu. Üniformalı bir *appuntamento* arabadan indikten sonra Piola'yı selamladı ama haki renk eğitim kıyafeti giymiş bir Amerikalı, onbaşıdan hızlı davranıp öne çıkarak anlaşılır bir İtalyancayla konuşmaya başladı.

* İtalyanca, "Vicenza'ya özgürlük!", "Dal Molin'e hayır!", "Defolup gidin buradan!" (ç.n.)

“Albay Piola? Ben Çavuş Pownall, askeri polis. Size olay yerine kadar ben eşlik edeceğim. Bir sakıncası yoksa şunları giyer misiniz?” Çavuş, Piola’ya fosforlu bir ceket, bir baret ve kordonun ucuna asılı PVC kaplı bir kart uzattı. Kartın üzerinde ‘ZİYARETÇİ – GEÇİCİ İZİNLI’ yazıyordu. Piola yorum yapmadan söyleneni yerine getirdi ve onları bekleyen cipe doğru adamın arkasından gitti.

Engelibeli arazide hopluya zıplaya ilerlerken çavuş bir kez daha konuştu. “Hiçbir şeye dokunulmadı, her şey yerli yerinde. Sizin sağlık ekipleri aşağı yukarı bir saat önce geldi buraya.”

“Kalıntılar ne zaman bulunmuş?”

“İki buçuk sularında. Protestocular güvenlik girişindeki kapının asma kilitlerini kırıp zorla içeri girmişler. Kapılar alarmlı, kameralarımızda da gece görüş özelliği var, dolayısıyla protestoculara karşı hazırlıklıydık. Sizin de gördüğünüz gibi işaret fişekleri atıldılar, ardından spreyci boyayla grafiti yapıp dağıldılar. Ama aralarından ikisi kendilerini vinçlerin tepesine zincirledi; başımı en çok ağrıtan da onlar oldu, adamları oradan indirmek için dağcılar çağırmanız gerekti. Askerler başka bir protestocuyu da 319D denilen şu büyük hafriyat kamyonlarının tekine kadar kovalamışlar. Tam yakaladıkları sırada adam elinde telefon, az önce aradığı polise kamyonun damperinde bir iskelet gördüğünü anlatıyormuş. Askerlerden biri gidip bakmış ve protestocunun haklı olduğu anlaşılmış. Gerçekten de bir iskelet varmış orada.”

Piola adamın imasını fark etmişti. “Protestocunun söylediklerine inanmıyor musunuz?”

“Efendim, soruşturmanızla ilgili erken bir yorum yapmak istemem. Ama kameralardan anlaşılıyor ki içeri girerken adamın elinde büyük bir çuval varmış. İnşaatın durdurulmasını sağlamak amacıyla iskeleti kendi getirmiş ve kamyonun arkasına atmış olması mümkün görünüyor.” Pownall göz ucuyla Piola’ya baktı. “Üzerinize alınmayın albayım ama İtalyan bürokrasisinin zaman zaman ne kadar ağır işlediğini herkes bilir, üstelik karşıt görüşlüler burayı mühürletmek için daha önce de çok uğraştılar. Zaten biz de o yüzden bu soruşturmayı Emniyet Müdürlüğü’nün değil de Carabinieri’nin yürütmesini istedik. Siz de farkındasınızdır ki askeri bir sorunla karşı karşıyayız.”

Piola buna doğrudan yanıt vermek istemedi. “Protestocular daha önce de böyle zorla girmişler miydi buraya?”

“Olumsuz... Transformasyon başladığından beri bu ilk oluyor.”

Piola, “*Trasformazione?*” diye yinedi sözcüğü.

Pownall omuzlarını silkti. “Girişimci ortaklar böyle tanımlıyor. Sanırım görünce siz de anlayacaksınız nedenini. Alışlagelmiş inşaat projelerinden biraz farklı.”

Aslına bakılırsa Piola hâlâ pek bir şey göremiyordu. Külrengi sis dalgaları cipin far ışıklarının altında parça parça dağılıyordu. Albay sol yanda sisin hafifçe dağıldığı bir aralıktan toprakkazarlar gördüğünü sandı ama görüntüler yanıltıcıydı, emin olamadı. Cipin o araçların yanına varması en az bir dakika daha sürdü.

Piola ayakkabılarını kirletmemek için Çavuş Pownall’ın ardından çamurda temkinli bir şekilde araçlara doğru yürürken mesafeler konusunda kafasının neden karıştığını anladı. Makineler dev gibiydi. Normal boyutlarının en az iki katı olan araçların yalnızca tekerlekleri bile bir adam boyundaydı. En yakındaki aracın kapısına spreyci boyayla bir tür grafiti yapılmıştı: Anarşizmin simgesi gibi ortasında A harfi bulunan bir çember çizilmiş ancak A’nın her iki bacağına küçük birer D ile M harfi yerleştirilmişti. Grafiti çok yeniydi, yoğun nemli havada siyah boya hâlâ süzülüyordu.

Kamyon öylesine büyüktü ki Piola dampere bakabilmek için aracın yanına yerleştirilmiş olan merdivene çıkmak zorunda kaldı. Damperin içine göz attığında beyaz giysili iki kişinin moloz yığınları arasına çömelmiş, seyyar bir ark lambasının ışığında birtakım kemikleri incelediğini gördü. Piola zamanla rengi kahveye dönmüş bir kafatasıyla onun aşağı kısmında duran göğüs kafesini fark etti. Az ötede ucunda ayak kemikleri bulunan bir bacak, gövdeden ayrı olarak duruyordu.

Piola, “Günaydın *dottori,*” diye selamladı adamları. Aralarından biri dönüp ona baktı.

“Ah, albay. Sizi kahvaltıdan önce göremeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım.” Hapadi’nin sesi, maskesinin ardında boğuluyordu.

“Neden burada olduğumdan ben de pek emin değilim,” dedi Piola. “Demek istediğim, neden yerel polisten biri değil de ben? Neyse, bana söyleyebileceğiniz neler var?”

Adli tıp uzmanı maskesini indirerek ayağa kalktı, sırtını rahatlatmak için gerindi. “Leğen kemiğinin boyutlarına bakarak bir erkek diyebilirim. DNA’sı kesin bilgiyi verecektir ama standart bir çözümleme için yeterli yağ dokusu yok, o yüzden mitokondri yapısından yararlanmamız gerekiyor.”

Bu tür teknik ayrıntılardan pek anlamamasına karşın Piola söylenenleri başıyla onayladı. “Ne zamana tarihlendiği konusunda bir bilgi var mı?”

İkisi de bunun can alıcı bir soru olduğunun farkındaydı, Hapadi kuşku dolu bir sesle yanıt verdi. “Ortaçağ öncesine ait olduğunu sanmıyorum. Ama renk değişiminin eşit dağılımına bakılırsa çok da yeni değil. Bize yardımcı olabilecek ve büyük olasılıkla haki renk bir monttan kalma lif parçacıkları bulduk. Ayrıca sol el bileğinde tuhaf bir şekil bozukluğu var, aşı öncesi dönemlerde geçirilmiş çocuk felcinin göstergesi olabilir; bu arada sol eli de belirgin bir şekilde çarpık. Doğrusunu isterseniz iskeletlerin tarihlendirilmesi uzman işidir. Bu tür araştırmaları benden daha iyi bilen birini bulmam gerekecek.”

“Buraya nasıl gelmiş olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?”

“Birileri aşağıdan sallayıp damperin içine atmış gibi görünüyor, kemikler çok açık bir şekilde moloz yığınının üzerinde duruyor, aralara karışmamış. Leğen kemiği ile uyluğun ayrılmasına da bu darbenin şiddeti yol açmış olmalı.”

“Yani birkaç saat önce bile atılmış olabilir öyle mi?”

“Olabilir. Öyle varsayıldığının da farkındayım.” Doktorun sesindeki temkinlilik Piola’nın dikkatinden kaçmadı. “Öte yandan, durumun öyle olup olmadığı da kolaylıkla anlaşılabilir.”

“Nasıl anlaşılır *dottore*?”

Hapadi yeniden çömeldi. “Toprak leğen kemiğinin boşluklarını nasıl doldurmuş görüyor musunuz? İskelet buraya taşınmış olsaydı kimi parçaları yol boyunca düşmüş olurdu. Başka bir deyişle albay, iskeletiniz tıpkı Hansel ile Gretel’deki gibi kırıntılardan oluşan izler bırakırdı.”

“Teşekkür ederim *dottore*, bu bilgiler çok işe yarayacak.”

Piola merdivenden inmeye başlarken Hapadi ekledi, “Ölüm nedeniyle ilgili bir şey sormadınız.”

Albay durdu. “Bunu tespit etmeniz için çok erken olduğunu düşünmüştüm.”

“Normalde evet, tespit edilemeyebilirdi. Ama şu durumda o kadar da zor bir iş değil.” Doktor beyaz eldivenli elleriyle kafatasını kaldırarak sol kulağın olması gereken yerdeki düzgün yuvarlağı görebilmesi için Piola’ya doğru çevirdi. “İşte bu yüzden iskeletin ortaçağa ait olmadığından eminim albay. Mermiler yokken böyle delikler açamıyorlardı.”

İki

Mia ılık ve huzurlu bir pusun içine uyandı ama başına gelenleri anımsar anımsamaz bu sakin bulanıklık dağılıp gitti. Bir süredir böyle oluyordu, ona verilen ilaçlarla uyuyor, uyandığında yaşadığı korku beynindeki sisin arasından kısa bir süre için kendini gösteriyordu; ardından bir kez daha unutuşun derinliklerine sürükleniyordu. Ne zamandır sürüyordu bu, hiçbir fikri yoktu.

Minibüsün düzgün bir yolda hızla gidişini, sonrasında da engebeli ve sarsıntılı yan yollara geçişini belli belirsiz anımsıyordu. Bedenin bir uçtan bir uca yuvarlanmasından, tepelerde bir yerlere çıktıklarını düşünmüştü. En sonunda çukurlarla dolu çiftlik yollarına benzer bir yere girmiş, burada ağır ağır ilerlemişlerdi.

Bir kez daha kendinden geçti ve ancak minibüs durduktan sonra uyanabildi. Kapılar sertçe açıldı, ardından ayaklarına soğuk hava çarptı. İtalyancayı onun anlayamayacağı kadar yoğun bir şiveyle ve çok hızlı şekilde konuşan bir erkek sesi duydu.

Kafasının bulunduğu tarafa yakın bir yerden ikinci bir adam ötekine yanıt verdi, en başından beri arkada, onun yanında duruyor olmalıydı. İki adam kızı sürükleyerek dışarı çıkarıp taşıdılar. Aralarında sessiz konuşmalar geçiyordu, sanki bir mobilya ya da dürülmüş bir halı taşır gibi “*Lentamente*”, “*Attenzione alla porta*”^{*} diyorlardı birbirlerine. Ardından kendisini hem küçük hem de yankı yapan bir yerde buldu. Adamlar çizmeli ayaklarını pürüzlü zeminde sürüye sürüye yürüyerek onu bir şiltenin üzerine bıraktı.

El bileğindeki keskin acı bir kez daha korkuya kapılmasına yol açtı, ardından yine uyku sakinleştirdi onu.

* İtalyanca, ‘Yavaş yavaş’, ‘Kapıya dikkat’ (ç.n.)

Uyandığında kafasındaki çuvalın yerini büyük bir gözlüğün aldığı fark etti, kayakçı gözlüklerine benzer bir gözlüktü ama camları karartılmıştı. Ellerini yokladı. Kelepçelenmişti. Ağzına safra tadı geldi acı acı.

“Anlaşılan uyandın, prenses,” dedi yoğun aksanlı bir İngilizceyle konuşan kişi.

Bir el kızın bileklerini tuttu, sertçe değil, hafifçe tutmuş duruyordu. Kız bu hareketten ürkmüştü ama dokunuş bir okşama gibiydi; adam onun nabzına bakıyordu.

“Tamam,” dedi aynı ses neden sonra. “*Cominciamo.*”

Kız fazla İtalyanca bilmiyordu ama söyleneni anladı ve bütün bedeni dehşetle kasıldı.

Hadi başlayalım.